

A hegy lejtőjén

Több mint ezernégyszáz évvel azelőtt, hogy Krisztus Betlehemben megszületett, Izrael fiai Sikem kies völgyében gyűltek össze, hogy ünnepélyes csendben hallgassák a papok szavát. A beszéd áldást és átkot hirdetve hangzott a hegyek oldaláról. „Az áldást, ha engedelmeskedtek az Úrnak, a ti Istenetek parancsolatainak... az átkot pedig, ha nem engedelmeskedtek...” (5Móz 11:27–28). Ezért azt a hegyet, amelyről az áldások szóltak, Áldások-hegyének nevezték el. Mégsem Garizim-hegyéről hangzottak el azok az igék, amelyek áldásként áradtak a bűnös, gyászba borult emberiségre. Izrael ugyanis nem valósította meg az előtte feltárt felemelő eszméket. Az igazi Józsueának kell majd az embereket a hit valódi nyugalmába elvezetni. Többé nem a Garizim az áldások hegye, hanem az a névtelen hegy a Genezáreti-tó partján, ahol Jézus tanítványai az egybegyűlt tömeget tanította. {MB 1.1}

Képzletben idézzük fel ezt a jelenetet! Miközben a tanítványokkal a hegy lejtőjén elhelyezkedünk, merülünk el azokban a gondolatokban, érzésekben, amelyek az ő szívüket is eltöltötték. {MB 1.2}

Amikor az Üdvözítő megkezdte tanítói hivatását, a Messiásról és művéről általában olyan felfogás uralkodott, ami által a nép Őt semmiképp nem fogadhatta el. Az őszinte, megszentelt lelkiület a hagyományok és ceremóniák előtérbe helyezése miatt teljesen háttérbe szorult; a jövendöléseket a büszke, világias és nagyravágyó emberek magyarázták a népnek. Az emberek a Messiást nem a bűntől szabadító Megváltóként várták, hanem olyan hatalmas fejedelemtént, aki a Júda törzséből származó Oroszlán fennhatósága alatt egyesít majd minden népet. Hiába szólította fel őket Keresztelő János az ősi próféták szívettépő erejével a bűnbánatra, és hiába mutatott rá a Jordán partján Isten Bárányára, aki elveszi a világ bűneit. Isten megpróbálta figyelmüket az Ésaías prófétánál megjövendőlt szenvedő Megváltóra irányítani, ők azonban erről hallani sem akartak. {MB 1.3}

Ha Izrael tanítói és vezetői teljesen átadták volna magukat Krisztusnak, őket tette volna az emberiséghez küldött követeivé. Isten közelgő országának hirdetése és a bűnbánatra való felhívás először Júdeában hangzott el. Amikor Jézus a kalmárokat a jeruzsálemi templomból kiűzte, ezzel önmagát Messiásnak jelentette ki; Ő tisztítja meg a lelket a bűn szennyétől, és népét Isten szent templomává teszi. A nép fejedelmei és vezetői azonban nem akartak „leereszkedni”, s az egyszerű názáreti Tanítót nem fogadták el. Már második jeruzsálemi látogatása alkalmával bepanaszolták Őt a Nagytanács (Szanhedrin, a zsidóság legmagasabb kormányzó testülete a babiloni fogság után — a szerk.) előtt, és csak a néptől való félelem tartotta vissza az előkelő tisztségek viselőit, hogy el ne fogassák. Jézus ekkor elhagyta Júdeát, és Galileában kezdett tanítani. {MB 2.1}

Már néhány hónapja tanított itt, amikor megtartotta a Hegyi Beszédet. Az üzenet — „elközelített Istennek országa” (Mt 4:17) — felhangzott az egész országban, és általános figyelmet keltett; és tovább tüzelte becsvágyó reményeik lángját. Az új tanító hírneve messze túljutott Palesztina határain, s a papi fejedelmek álláspontjával mit sem törődve, mindenfelé úgy kezdték emlegetni, hogy Ő a várva várt Szabadító. Bármit tett, óriási embertömeg vette körül, és nagy volt az általános lelkesedés. {MB 2.2}

A Jézussal szoros összeköttetésben álló tanítványok számára elérkezett az idő, hogy közvetlenül bekapcsolódjanak Mesterük művébe, hogy a tömegek ne maradjanak felügyelet nélkül, mint a pásztor nélküli juhnyáj. A tizenkét tanítvány közül néhányan már tanítói tisztének kezdete óta a legszorosabb kapcsolatban álltak vele; a többiek pedig úgy érintkeztek egymással, mint Jézus családjának tagjai. A rabbik magyarázataival félrevezetett néppel együtt, általában ők is a földi királyság felállítására vártak. Nem értették Jézus tetteit. Gyakran csodálkoztak, hogy semmiféle kezdeményezést nem tett ügyének előrevitelére, hogy a papok és rabbik barátságát megnyerje; sőt egyáltalán semmit sem tett, hogy királyi hatalmát érvényesítse. A tanítványoknak még igen sok akadályt kellett leküzdeni, hogy arra a magaslatra jussanak, amelyet el kellett érniük Krisztus mennybemenetele után. Jézust mindnyájan szerették; s bár a hitben lassan fejlődtek, Ő mégis úgy tekintett rájuk, mint akikre később fontos művét bízta. Már elég régóta voltak vele, hogy küldetésének isteni eredetében megalapozódjanak, s miután már a nép is látta hatalmának kétségbevonhatatlan jeleit, az út készen állt, hogy országának alapelveit elmagyarázza, s hogy annak igazi lényegét megérthessék. {MB 3.1}

Jézus a Galileai-tenger közelében — a hegy lejtőjén — egész éjjel kiválasztott tanítványaiért imádkozott. Hajnalban magához hívta őket; ima közben kezét áldólag terjesztette ki rájuk, hogy elkülönítse őket az

evangélium szolgálatára. Azután a tenger partjára ment, ahol már reggel óta nagy tömeg várta Őt. {MB 4.1}

A rendszeresen megjelenő galileaiakon kívül jöttek az emberek Júdeából, sőt még Jeruzsálemből, Pereából, Dekapolisból, Idumeából, Tírusból és Sidonból, s a Földközi-tenger fónícai városaiból is: „...amikor hallották, hogy miket mivel vala, nagy sokasággal jövének Őhöz” (Mk 3:8). Mert sokakat meggyógyított: „mert erő származék belőle, és mindeneket meggyógyíta” (Lk 6:17–19). {MB 4.2}

A keskeny tengerpart alkalmatlan volt, hogy elegendő helyet biztosítson — még ha mindnyájan állnának is — a hallgatóságnak. Jézus ezért hallgatóit a hegyoldalra vezette. Amikor olyan sík területre értek, amely alkalmasnak látszott a nagy tömeg elhelyezkedésére, Jézus leült a fűre. A tanítványok és a többiek követték példáját. {MB 4.3}

Érezték, hogy valami rendkívüli fog történni. Azt hitték, hogy Krisztus csakhamar megalapítja, felállítja országát. A reggeli eseményekből következtettek erre, s várták az Úr megnyilatkozását. Az egész hallgatóság feszült várakozással figyelt. Az arcok izgatott figyelemről tanúskodtak. {MB 4.4}

Amint mindannyian helyet foglaltak a zöldellő hegyoldalon, várva Jézus szavait, szívük megtelt az eljövendő dicsőség gondolatával. Voltak közöttük írástudók és farizeusok is. Ők azt a napot sóvárogták, amely biztosítja számukra a gyűlölt Róma feletti uralmat, a világbirodalom gazdagságát és pompáját. A szegény földművesek és halászok abban reménykedtek, hogy nyomorúságos kunyhóikat, szűkös táplálékukat, fáradságos életüket, nyomorúságtól való félelmüket kényelmes ház és bőség váltja majd fel; napjaikat pedig édes semmittevéssel tölthetik. Azt is remélték, hogy durva öltözetük helyett — amely nappal öltönyük, éjjel pedig takarójuk volt — Krisztus nekik adja elnyomóik finom és drága ruháit. {MB 5.1}

Mindenki szívét az a büszke várakozás töltötte el, hogy Izraelt nemsokára minden nép az Úr kiválasztott népeként fogja tisztelni, Jeruzsálem pedig egy világbirodalom fővárosa lesz. {MB 5.2}